

הכלב השחור והכלב הצהוב של ז'בוטינסקי * מה היתה המשכורת שלי בחודש ינואר * סיפור עצוב על ח"כ תמים

לונקש ולונקש

ברוב זעמו ואכזבתו, ביטל גם קצב את הוראתו. סבורני שהציבור רשאי לדעת מהו שכר חברי הכנסת. הנה הנתונים המלאים. בתלושי המשכורת שלי בחודש ינואר 1980 רשום כי שכר-היטוד שלי הוא 14,400 ל"י. תוספת היוקר 15,122.65 ל"י, והתור ספות הגוספות 15,884.50 ל"י גוספות.

ח"כ קצב תמים ב-5%

השבוע ראה ח"כ משה קצב בתלושי המשכורת שלו, שמורידים לו 3000 ל"י משכרו, בהתאם להודעת-הויתור שלו. הוא היה סקרן לדעת כמה חברי-כנסת נתנו הוראה דומה לניכוי משכרם. הוא נדהם להיווכח שהוא הח"כ היחיד שאכן נתן הוראה כזאת. כל הח"כים האחרים, שחתמו ברעש גדול על העצומה להורדת השכר, המשיכו לקבל את מלוא המשכורת. הם פשוט לא הודיעו לחשב הכנסת על החלטתם. הלוקש של זימרי והלוקשן של פינחס.

מה ברוח שריהאוצר. הוא החתים את חברי-הכנסת על מיסמך שהצהיר על נכר נותם לוותר על 5% משכרם. הייתי, כמדומני, הח"כ היחיד שפירסם בו ביום הודעה הפוכה. הודעתי שאני מסרב בתחלת לוותר אף על אגורה אחת משכרי. הבאתי שני נימוקים לכך. ראשית, לא רציתי לשמש כלי בידי מישהו, כדי להכשיר את הקרקע להורדת שכרם של העובדים השכירים, בשעה שההון השחור ממשיך לשגשג בחסות הממשלה. ושנית, לדעתי שכר חברי-הכנסת הוא נמוך מדי.

ח"כ משה קצב, איש תנועת החרות, הוא אדם תמים מאד. לפני כמה שבועות, כאשר ייגאל הורר ביץ פתח במסע הגדול שלו להורדת השכר הריאלי של העובדים השכירים, הוא הציע שחברי-הכנסת יודיעו על נכונותם להוריד את שכרם ב-5%. זה היה פופולרי מאד. איוה ישראלי אינו מתלהב מנכונותו של ישראלי אחר להוריד את שכרו? חברי-הכנסת רגילים לעלות על סוסים פופולריים. עליכן יום מישהו מהם עצור.

אידיוטיזם צדוף

הכאת תושבים שלווים. זהו סיפור אחד מתמשך, עד לקריעת ספריהקוראן, שעליהם שמענו שילשום.

גברתי היושבי ראש, אדוני ראשיהממשלה, אדוני שריהביטחון, היתכן שטות גדולה יותר מאשר להכין נים לחברון זו, לבתיאן של חברון זו, חבורה זאת של קנאים קיצוניים, שאין מטרה אחרת לנגד עיניהם מאשר עריכת פרובוקציות? הם הרי אינם באים כדי לשבת שם בשקט! הם באים כדי להתחסים!

אתם יודעים זאת. אתם לא הסכמתם לשהותם בבית הדסה. חבל, חבל שנכנעתם, שחיפשתם את דרך ההתנגדות הקלה ביותר.

המדיניות של אשת לוט

אדוני ראשיהממשלה, אדוני שריהביטחון, יש טעם שני, שאני מציע לכם לחשוב עליו היטב.היטב.

אם נכנסים יהודים לבתי-חברון, בטענה שהם נכנסים לבתים שבהם גרו יהודים לפני תרס"ט-1929, אנחנו קובעים תקדים מסור כן מאין כמוהו.

אם נקבע את הכלל, שכל ציבור בארץ צריך לחזור למקום שבו היה מצוי בתרס"ט או בתש"ז — בינואר 1947 — לאן זה יוביל אותנו? האם אנחנו מו" כנים שערכים יחורו ליפו, לרמלה, למכרה, לצפת, לזר, לכארישבע?

יוסף רום: תרשה לי לומר לך שהתקדים כבר נקבע בעיר העתיקה בירושלים. אין לדבר כאן על תקדימים. אל תהפוך את הנושא הזה לדמגוגיה.

אורי אבנרי: חברי-הכנסת רום, את אותה האזהרה השמעת גם אז. אבל ירושלים היא בכל זאת, ירושלים.

יוסף רום: חברון היא חברון.

אורי אבנרי: בכל פיתרון של שלום, בכל פיתרון שיבוא — לירושלים יהיה מעמד מיוחד.

אבל ליצור תקדים, ולקבוע כעיקרון, שמפני שישבו יהודים בשנה פלוגית במקום אלמוני, אנו מחזירים אותם לאותו מקום — זהו מעשה-איוולת שאין כמותו.

אנו פועלים לעיני העולם כולו. העולם כולו מחפש טענות נגד מדיניותכם. האם אתם תגישו להם כמו ידיכם את העיקרון הזה, שמי שישב אי פעם במקום מסוים צריך לשבת שם שוב?

נכון, בחברון היה פעם מעשה-זוועה. אבל זה לא היה מעשה-זוועה היחיד בארץ. למרבה הצער, תולדות ההיסטוריה הישראלית-פלסטינית רצופים במעשי-זוועה. האם תסכימו לכך שער" ביי-דיריאסין יחזרו לדיריאסין מפני שקרו שם דברים שלא היו צריכים לקרות?

גם אנו, שוחררי-שלום הקיצוניים והעיקביים ביותר, איננו דוגלים בעיקרון של פליט יחזור למקום שבו חי.

אנו רוצים ליצור שלום על סמך המציאות של ימינו. אנו רוצים להתחמק קרימה. איננו רוצים להי" דמות ראשת לוט, שהביטה אחורה ועל כך נענשה בידי הקדוש-ברוך-הוא.

אל תעשו את המעשה!

אני מציע שגם בשעה זו ננהג בשיקול-הדעת. הקשבת בדרי" כות לדברי שריהביטחון בפתיחת הוויכוח, וכמה מחשבותי לא נתאמתו. הוא לא דיבר על הכנסת יהודים לבתי חברון. אני מקווה שזהו סימן לכך שגם בממשלה יש עדיין נכונות לשקול את הדברים מחדש, ולא להיגרר אחרי היצר של הרגע.

אל תעשו את המעשה האווילי המוצע כאן היום!

לחלן הדברים שאמר ח"כ אורי אבנרי בוויכוח על מאורעות חברון.

רצח אדם. לכל מטרה שהיא, הוא מעשה נתעב, שיש להור" קיעו בכל לשון של הוקעה וגינוי.

אך גם רצח אדם, המעורר בלב רגשות של זעם ושאפה לנקמה, אינו צריך להוביל לעשיית מעשי-איוולת.

הנה, מה שמוצע, בפאתוס ובתלהבות, תוך ניצול רגשות הזעם והנקם — הוא מעשה-איוולת מאין כמוהו.

בשעה מעין זו נכונים דברי חז"ל: איוה גיבור, הכובש את יצרו.

כמו תמיד במיקרים אלה, מוטלת עלינו המשימה הבלתי- פופולרית להשמיע את קול ההגיון מול ליבוי-היצרים, לומר דברים שקולים כשהלב זועק.

פסוקו של ז'בוטינסקי

הכנסת יהודים לבתים בחברון היא מעשה איוולת ושטות, אידיוטיזם צדוף.

יש לכך שני טעמים:

את הטעם הראשון, אדוני ראשיהממשלה, הביא זאב ז'ביר סינסקי בספרו שימשון. יש בו פסוק שנחרת בויכרונ מילדות.

אחד הגיבורים בספר אומר: "טוב אשר תשבו ימים מיספר בין הפלישתים. שכנינו הם ועלינו לדעת איש את רעהו — אז לא תהיה איבה בין בניה-האדם". על כך עונה זאב ז'בוטינסקי בלשון גיבורו: "כלב שחור וכלב צהוב אינם ניצים, כל עוד איש בעדרו יחנה. אך יפגשו זה בזה — יתגלע הריב".

לאמור: עירוב אנשים בני עמים שונים בשכונה אחת, בעיר אחת, ואף במדינה אחת — הרי זה מתי" כון בטוח למיחתמה ולמיכסוף אינסופי.

יוסף רום: אתה נשמע כמו האפרטהייד בדרום-אפריקה.

אורי אבנרי: אילו היית מתעמק בנושא, חברי-הכנסת רום, היית יודע שהאפרטהייד הוא בדיוק ההפך — לא חיים עצמאיים לחוד, אלא דורקים כפוי בין כובש לנכבש, בין פועל שחור מנוצל ובין בוס לבן מנצל.

יוסף רום: אל תסתבך.

אורי אבנרי: כל שכנות קרובה היא מסוכנת. עליאחת כמה וכמה כאשר מדובר באנשים קנאים, הנושאים את בשורת ארץ-ישראל השלמה והיהודית — כלומר, בשורה של גירוש.

דבריהבל שמענו מפיהם על "שכנות טובה". לא אפשר הביאה לנו הטליוויה את דבריהם של אנשי קריית-ארבע על "השכנות הטובה" שקמה, כביכול, ועל היחסים הנהדרים שרקמו.

אולם מאז היום הראשון לבואם של אנשים אלה לחברון — ונזכור נא שהם באו במירמה, תוך הוגאת המושל הצבאי — מאז היום הראשון לבואם לשם הם מהווים שם פיצת-זומ.

בוויכוחים שהיו לנו בבית הזה, בכנסת השישית, למחרת בואם של אנשים אלה לחברון, אמרתי מעל הדוכן הזה ששתילת חבורה זו, במיוחד חבורה זו, בלב האוכלוסיה הפלס" טינית בחברון הרי היא כהטמנת מוקש לרגלינו. וכל חייל יודע שאין בצבא משימה פחות נעימה מאשר פירוק מוקשים.

מאז עדים אנחנו לסידרה בלתי-פוסקת של פרובוקציות ופררי- בוקציות-נגדיות. הקיצוניים משני הצדדים משרתים איש את רעהו. אין הם יכולים להתקיים זה בלעדי זה, כאשר הקי" צוניים שלנו שמחים על כל מעשה קיצוני בצד השני, והקיצוניים של הצד השני שמחים על כל מעשה קיצוני מצידנו.

זהו שירות בלתי-פוסק של התגרירות ברחוב, של מאבקים במערכת-המפלגה, של ריחות על מפגנים בלתי-חמושים מצידנו וידידי אבנים מהצד השני, של עקירת גפנים, של פריצה לבתים

סך כל המשכורת ברוטו: 46,407.15 ל"י אך מסכום זה ירדו מס-ההכנסה התיבות הלאומי. הנטו שנשאר: 25,374.15 ל"י. זאת יכולה להיות עדיין משכורת נאה, לולא הייתי מוציא באותו חודש, לאררי- חות במיוון הכנסת בילבד, בימים שבהם הייתי מרותק לכנסת, סכום של 4762 ל"י. הבנוין עבור נסיעותי לירושלים ובחורה עלה כ-4000 ל"י. (ואין זה כולל, כמוכן, תיקונים, הוצאות קבועות של הרכב, בלאי שהות בירושלים, בימי כינוס הכנסת, עלו על אלף לירות נוספות. פירוש הדבר, שההוצאות הישירות של עבודתי בכנסת הגיעו לכ-10 אלפים לירות — ומהמשכורת היפה נשאר שכר-נטו אמיתי של כ-15 אלף לירות. וזה כבר קצת מצחיק. איני

מתחיל לפרוטוקול

מקבל כל משכורת אחרת — הן מפני שזה אסור לפי החוק, והן מפני שזה נראה לי בלתי-מוצדק.

המשכורת יכלה להיות הרבה יותר גבוה, לולא נסעתי כלל לכנסת, כפי שעושים ח"כים רבים למדי. לולא עבדתי מותרת המשכורת, הייתי חוסך 10 אלפים לירות. מבלי שזה היה מוריד לירה מהשכר.

נראה כי ח"כ זק אמיר הגיע למסקנות דומות. השבוע הפיץ בכנסת חומר פרטי, שבו קבע כי שכר חברי-הכנסת נשחק בשנה האחרונה ב-68%.

הח"כים אינם רוצים לדבר על כך, מפני שנדמה להם שאין זה פופולרי. השאלה היא אם הצביעות היא מידה יפה יותר.